

Вербальні і невербальні компоненти діалогу

виконала
студентка гр. ПЦБ-202
Баранова Тетяна

Спілкування - це багатоплановий процес розвитку контактів між людьми, породжуваний потребами спільної діяльності.

Залежно від змісту цілей і засобів спілкування можна поділити на кілька видів.

За змістом:

- матеріальне (обмін предметами і продуктами діяльності),
- когнітивний (обмін знаннями),
- кондиційне (обмін психічними/фізіологічними станами),
- мотиваційний (обмін спонуканнями, цілями, інтересами, мотивами, потребами),
- діяльнісної (обмін діями, операціями, уміннями, навичками).

За цілями:

- біологічне (для підтримки, розвитку та збереження організму),
- соціальне (розширення і зміцнення міжособистісних контактів, встановлення і розвитку інтерперсональних відносин, особистісного зростання індивіда).

По засобах:

- безпосереднє (за допомогою природних органів),
- опосередковане (з використанням спеціальних засобів і знарядь),
- пряме (особисті контакти і безпосереднє сприйняття один одним людей в самому акті спілкування),
- непряме (здійснюється через посередників).

(словесне) спілкування існує для передачі інформації при використанні звукового каналу. Засобом вербальної комунікації є слова з закріпленими за ними в громадському досвіді значеннями, тобто мова.

Виділяють первинні та вторинні функції мови.

До первинних належать такі:

- регулятивна (надання впливу на іншого);
- передача, зберігання і оволодіння історичним досвідом (казка, приказка);
- засіб пізнання.

Вторинні функції:

- регуляція емоцій (якщо на людину спрямована агресія, йому слід відповідати більш спокійним, рівним тоном);
- естетична (словом можна приголубити і образити, підтримати і відштовхнути, обрадувати й засмутити);
- полегшення;
- позначення.

Мова буває письмової та усної, остання, у свою чергу, підрозділяється на монологічну і діалогічну. Діалог - розмова, підтримуваний співрозмовниками, спільно обговорюють і вирішують будь-які питання.

Монолог вимовляє одна людина, звертаючись до іншого або багатьом особам, хто чує його. Монологічне мовлення складна в композиційному відношенні, вимагає завершеності думки, більш суворого дотримання граматичних правил, суворої логіки і послідовності при викладі інформації.

Письмова мова відіграє важливу роль у розвитку складних узагальнень, якими користується наука, в подачі художніх образів. Письмова мова змушує домагатися максимально правильних формулювань, суворіше дотримуватися правил логіки і граматики, глибше продумувати зміст і спосіб вираження думок.

Емоційне ставлення, що супроводжує висловлювання, утворює невербальний аспект обміну інформацією. Засобами невербальної комунікації є жести, міміка, інтонації, паузи, пози, сміх, сльози і т.д., які створюють знакову систему, доповнює і підсилює, а іноді і замінює засоби вербальної комунікації. Слід відзначити, що однозначне трактування жестів може привести до неправильного розуміння співрозмовника, їх треба оцінювати в контексті з мімікою і промовою.

Невербаліка включає наступні характеристики:

- дикція (чіткість вимови);
- темп і ритм (все, що пов'язано з швидкістю і ритмічністю вимови);
- мелодійність (плавність вимови);
- гучність;
- тембр (звукова забарвлення голоси);
- інтонація.

Стиль спілкування співрозмовника може вказати на його приналежність до певного соціального і культурного шару, на його кругозір, смак, образ думок. Засоби невербальної комунікації як своєрідна мова почуттів є таким же продуктом суспільного розвитку, як і мова слів, і можуть не співпадати в різних національних культурах. Суттєво важливе значення для посилення дії вербальної комунікації має просторове розміщення спілку...

